

Toespraak bij Mr Tuttelstraat 11 over Johan Slager

Johan Slager was mijn vader! In dit huis de Tuttelstraat 11 had ik geboren moeten worden. Maar de dingen zijn helaas heel anders gelopen.

Volgens de gegevens is Johan Slager vanuit het kamp Mechelen in België met Transport VII richting Auschwitz gestuurd. Wij weten dat dit transport in Kosol is gestopt. De mannen van 15 tot 55 jaar moesten uitstappen en dat ging niet op een niet zachte manier. De trein reed daarna verder met de vrouwen en kinderen naar Auschwitz en die werden daar onmiddellijk vernietigd.

De mannen die uitgestapt waren werden verdeeld over de talloze werkkampen, de *Zwangarbeitslager* in het district *Oberschlesien* (nu Polen) ongeveer 80 Km ten noorden van Auschwitz. Ze zijn te vinden in de boeken van De Jong deel 8 tweede gedeelte blz: 752:

Deze kampen ressorteerden onder de Regierungspräsident van het district Oppeln, SS Brigade Führer Albrecht Schmelt. Zijn organisatie strekte zich uit tot geheel Silezië. De kampen betroffen talloze Duitse ondernemingen die de gevangenen heel erg uitbuiten. Velen gingen er dood door uitputting en mishandeling. En werden weer aangevuld door nieuwe transporten. Er heerste hongersnood en mensen werden ziek en de meesten gingen dood.

Het gehele jaar 1943 door vond achter de schermen een groot touwtrekken plaats tussen de Organisatie Schmelt en het *Reichssicherheitshauptamt* die zoveel mogelijk joden wilde uitroeien en niet te werkstellen. De Organisatie Schmelt werd opgeheven per 1 April 1943 en de bewoners die nog over waren, werden verdeeld over het Auschwitz-complex en Gross-Rosen een vreselijk kamp ten noorden van Auschwitz. Waarom vertel ik jullie dit zo uitvoerig? Dat is omdat ik ongeveer een jaar geleden op het Joods Monument naast de naam van mijn vader las dat hij in het kamp Niederkirch is overleden. De oorzaak van zijn overlijden stond niet vermeld (ik vermoed door mishandeling en of slaag). Toen ik dit uitzocht, bleek dat er in Polen twee certificaten of documenten waren gevonden van al de tientallen destijds opgeheven *Zwangarbeitslager* en van duizenden dwangarbeiders die om het leven zijn gekomen waarbij ook mijn vader! Dat vind ik heel bijzonder en toevallig, nu nog na 75 jaar.

Van Aaron en de andere familie weten we niets. Alleen dat Aaron ook in de Kossol groep gezeten heeft maar hij zat in een ander transport. Daarover later meer.

Het enige levensteken dat wij hadden van mijn vader waren twee ansichtkaarten die mijn vader uit de trein gegooid heeft met bestemming de Jodenvereniging in België. Op de eerste kaart stonden de volgende woorden :

Gaarne zou ik u willen verzoeken mijn vrouw E Slager Boutelje die 20 /8 bij u gekomen is uit het A Lager in Breendonk te melden, dat ik mij bevind in bovengenoemd Lager te Mechelen. Ben goed gezond . Ben samen met de familie. Tevens vernam ik gaarne van u waar mijn vrouw zich bevindt. Zij is zwanger en verwacht haar kind begin September.

Met vriendelijke dank , Hoogachtend J Slager No 902-Stube 7

P.S. Deelt u haar s.v.p mede dat we waarschijnlijk binnenkort verder gaan.

Gaarne had ik spoedig bericht van u. Bij voorbaat mijn dank.

Op de maar gedeeltelijk leesbare tweede kaart schrijft hij :

Lieve schat Excuseer dat.....ik zal brief .....geschreven .....zonder te hebben.....

Waar we heen gaan weet ik niet . Ik gooi deze kaart uit de trein .

Misschien is iemand zo vriendelijk hem te posten.

Als je goed bent , komen we beslist bij elkaar. Vast wel... spoedig .

Houd moeder is helemaal geen reden om je over mij ongerust te maken.

Doe dat vast niet

Zeker dat we elkaar gauw zien. Ontvang hartelijke groeten , met heel veel kussen

Van je liefhebbende man.....komen in gezinsverband.....

Dit was het enigste en laatste teken van hem. Vol vertrouwen dat hem niets zou overkomen en geen weet van wat hem te wachten stond. Hij spreekt mijn moeder moeder in; dat vind ik heel heldhaftig van hem.

Haast vier maanden heeft hij het uitgehouden. Toen bezweek hij op 23 december 1942.

Ik ben nog steeds bezig gegevens over hem te zoeken bij het N.O.D van mensen die samen met hem waren of hem gekend hebben , waar hij misschien begraven ligt. Tot nu nog tevergeefs.

Allen die hem gekend hebben zeiden dat ik heel veel op hem lijk ook uiterlijk. Toen Heiman de Leeuw een keer naar Israël kwam voor de eerste keer en mij op straat in Hadar- Am tegen kwam, kon hij wel 10 minuten geen woord uitbrengen toen hij mij zag. Volgens verhalen was mijn vader een denker, een filosoof. Hij studeerde op de H.B.S al op zijn 16 verjaardag cum laude af. Hij zat altijd in de boeken en wilde dolgraag verder studeren maar dat mocht niet van zijn moeder. Hij moest in de zaak helpen waar hij niet geschikt voor was. Het hielp niet dat de leraren en hoofd van de school probeerden haar over te halen. Toen ze het eindelijk inzag was het te laat. Joden werden niet meer aangenomen op universiteiten.

Hij kon ook prachtig piano spelen en samen met zijn broer Aaron die viool speelde gaven ze thuis concerten en Saartje mijn grootmoeder zat dan te genieten.

Na de oorlog wilden goede vrienden de piano vleugel servies boeken zilvergoed enzovoorts niet meer terug geven. Ik vind het daarom heel bijzonder en uniek dat mijn kleinkinderen ieder een instrument bespelen en zie ik het als een verlengstuk van hem. Mijn vader voelde zich helemaal in de eerste plaats een Steenwijker; hier was hij opgegroeid, hier lagen zijn wortels . Ook voelde hij zich helemaal niet als een Jood maar meer een mens van de wereld, van het heelal.

Daarom is het zo een tragedie dat juist hij de dood vond omdat hij een jood was hij had niemand ooit kwaad gedaan. Hij heeft geen graf. Daarom opdat wij hem niet zullen vergeten. יהי זכרו ברוך אמן Gezegend zal zijn nagedachtenis zijn Amen.

Steenwijk 17.9.2017

